

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

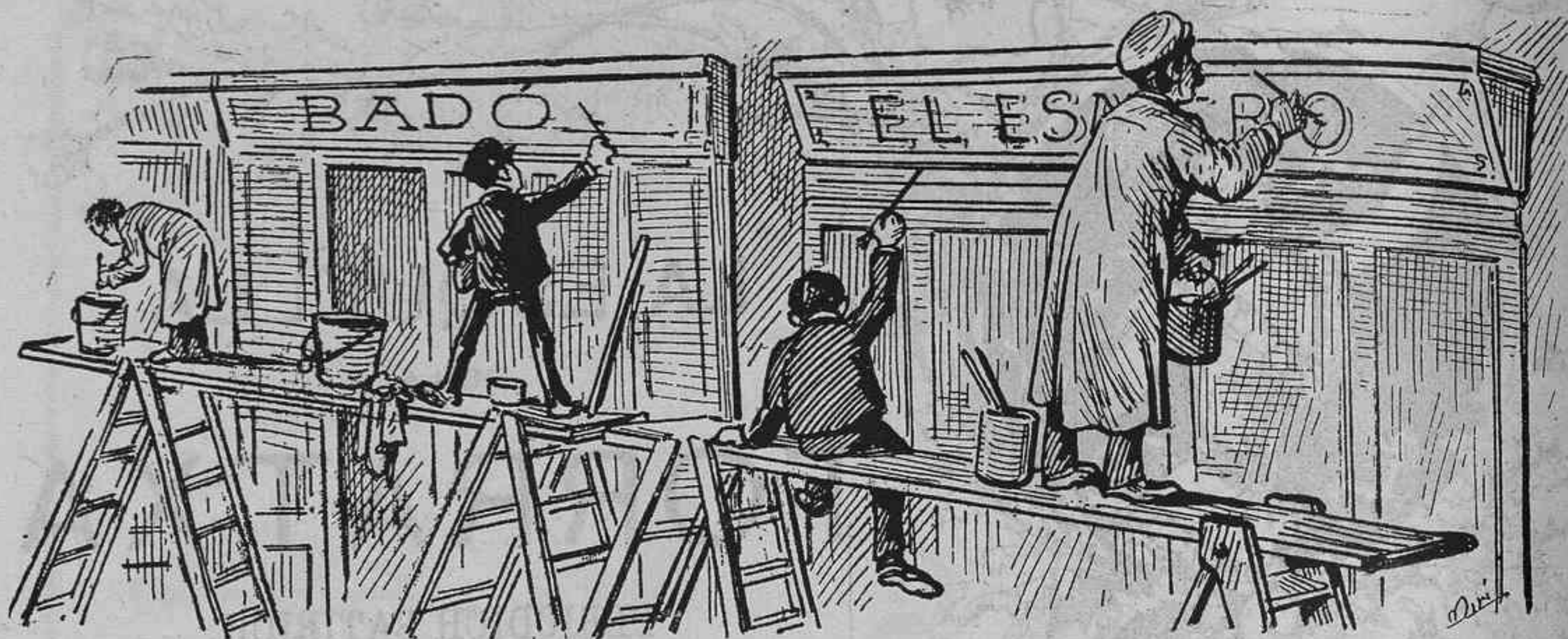
L' AMO DEL MES

Es el deu mes maco
dels que hi ha per 'quí;

es l' alegre Baco,
es el rey del ví.

SAPIGUMENT QUE VENEN FESTAS...

Hi ha que rentarse la cara.

ARRODONINT EL PROGRAMA

Extracte de la darrera sessió celebrada per la Comissió organitzadora de las festas de la Mercè

PRESIDENT:—Senyors: Las distancias s' estrenyen, s' acosta 'l día del gran aconteixement, y, encare que 'm sigui dolorós el dirho, dech manifestarlos que tot está per fer.

SECRETARI:—¿Tot? A mi 'm sembla que hi llegit en algún puesto que passen de cent setanta cinch las comissions de vehinat nombradas.

PRESIDENT:—No hi ha que refiarsen d' aixó. Las comissions de vehinat se cuydarán, á lo més, de guarnir de banderetas el seu carrer y de posar un escut de cartró á cada cantonada. Lo gros, els plats forts, els números sensacionals se 'ns han confiat á nosaltres, y nosaltres som els que devém buscarlos. ¿Quánts n' han trobat fins avuy?

VICE PRESIDENT:—Pero, escolti, ¿no tením ja un programa trassat, desde fá días?

VOCAL PRIMER:—¡Preciós programa, per cert! Parlant ab tota ingenuitat, m' atreviré á dir que no hi ha una sola cosa que tingui solta. Comensém pel concurs de gegants...

PRESIDENT:—Tinch el sentiment de comunicals'hi que 'l tal concurs corra perill de tornarse aygua poll. Algúns dels gegants convidats se negan á venir.

VOCAL SEGÓN:—¿Per qué?

PRESIDENT:—Ho ignoro. El pensament d' uns fulanos que careixen de peus y tenen el cap tan gros, no es cosa que s' interpreti aixís com aixís.

VOCAL TERCER:—Donémlos un xasco: en compte de fer un concurs de gegants, femlo de nanos.

TRESORER:—¡Ben pensat!... Y que á Barcelona no hi escassejan gayre.

PRESIDENT:—Nanos per nanos, ¿no tením ja en vías de formació el batalló infantil? Ho repeteixo, pera atreure als extranjers, ab aquestas miserietas no n' hi ha ni per comensar. Fochs artificials, carrers guarnits, la Rambla iluminada... Tot aixó ho tenen ells vist y revist. S' ha de pensar en algo gros, extraordinari, que s' aparti de la vulgaritat.

VOCAL QUART:—¿Algo gros? Una professó de taberners y cansaladers, que tots acostuman á serho.

PRESIDENT:—Més valdría de conductoras, qu' encare ho son més.

SECRETARI:—Escoltin ¿y si fessim una batalla de flors? Als extrangers els agrada molt aquesta diversió, y 'l sol anunci de que aquí se 'n verifica una, portaría á Barcelona un regiment de turistas.

VICE-PRESIDENT:—Sí, flors; ja ho diu vosté. ¿Ahont son ara las flors?

VOCAL PRIMER:—Femho ab flors artificials. ¿Que volen dir que no aniria bé?

PRESIDENT:—Lo més original sería servirse de tomátechs. ¡La batalla de tomates!... ¡Quín número de més sensació!

SECRETARI:—Sobre tot, ara que 'ls tomátechs son tan madurs.

VOCAL QUART:—Lo que 'm sembla que també resultaría molt fora una corrida de burros.

PRESIDENT:—Respecte á aixó no cal amohinarsen. Prou que n' hi haurá sense que nosaltres ens en cuydém... Francament, senyors, trobo que la seva iniciativa es molt pobra, molt mesquina... ¿No se 'ls ocorreix cap cosa que pugui ocasionar una sorpresa de debó?

TRESORER:—¿Qué me 'n diuhen de pintar de blanch totas las socas dels arbres de la Rambla?

VOCAL SEGÓN:—No de blanch: de groch y vermell; bandera espanyola. El blanch es un color no gayre sufert, y aviat se 'ns desllubiria.

VICE PRESIDENT:—¿Qué me 'n diuhen d' una carrera d' automóvils?

SECRETARI:—*El automóvil, mamá, es una cosa...*

VICE PRESIDENT:—¿Que se 'n burla? Pues hi ha capitals que n' han fet de carreras d' aquestas, y diu que han donat un gran resultat.

SECRETARI:—¡Ja ho crech! Sobre tot pels fabricants de caixas de mort.

VOCAL PRIMER:—¿Qué es aixó que 's diu del certámen de cintas? ¿Se 'n sab oficialment alguna cosa?

PRESIDENT:—Sí, pero la Junta central no vol ni pot ficars'hi ab aquest número. Hi vist las cintas, y las he trobadas massa estretas. Mal per mal, sería preferible, en l'och de cintas, emplear vetas sevillanas.

SECRETARI:—Aixó sí que sería nou y original.

VOCAL TERCER:—¿Pero cóm haurían de presentarse aquestas vetas? ¿Cuytas ó cruas?

SECRETARI:—Cuytas y calentass.

PRESIDENT:—Potser sería millor una de freda y una de calenta.

VOCAL SEGÓN:—Suposo que durant aquells días á la Catedral deurá haverhi l' *ou com balla*.

PRESIDENT:—El cabildo diu que sí; pero ab la condició que nosaltres els hem de portar els ous.

SECRETARI:—¿Qué no ponen las gallinas del Parch?

PRESIDENT:—No ho sé: aixó es de l' incumbencia de la Comissió de Foment.

VOCAL SEGÓN:—¿Pero que per ventura no contém ab fondos nosaltres?

PRESIDENT:—Pregúntiho al senyor, qu' es l' encarregat de guardarlos.

TRESORER:—Com á tenirne, ara com ara no 'n tenim; pero l' Ajuntament ha promés ..

VOCAL TERCER:—¿Ja li han fet prometre per escrit?

TRESORER:—Sí, senyor: ha promés y firmat un compromís, en virtut del qual ha d' e entregarnos de vint á vinticinch mil duros.

SECRETARI:—¿Y ab aquesta miseria pensan fer unas festas dignas de l' importancia de Barcelona?

TRESORER:—¿Que vol dir que no n' hi ha prou? Nosaltres, anys enrera, al carrer dels Llástichs, recordo que ab setanta ó vuytanta pessetas vam fer una pila de cosas.

SECRETARI:—Es que la ciutat comtal es una mica més gran que 'l carrer dels Llástichs. Pera fer unas festas que realment estiguin á la seva altura, Barcelona ha de gastarse á lo menos cinch centas mil pessetas...—

Y no sabent d' hont tréurelas, y convensuts per altra part de que per més temps qu' estiguessin re-

units las cinch centas mil pessetas no sortirían, el president va aixecar la sessió.

Eran tres quarts de quinze.

A. MARCH

TRENTA ANYS

A MON ESTIMAT AMICH EN JOAN BERENGUER Y MARTÍ

Ilusions d' alas rosadas
rebeleu vostres afans
ans no us deixi desfloradas
el tebi alé dels trenta anys.

Trenta anys! L' Estiu de la vida
en els trenta anys ha esclatat.
Primavera benehida
qu' idilis bells m' has deixat!

Las luxurias mitj somortas
se despertan caldejant,
que 'n els trenta anys son mes fortas
si 'l desitj va germinant.

Dins del cor que m' esclavisa
l' amor verge hi té 'l seu niu.
Veyám si ara fecondisa
com las plantas del estiu.

Si ab la sava de la vida
treu els fruyts assahonats,
jo 't brindaré la florida
ramell de trenta anys gemats.

Y ab la muller estimada,
bó y acoplant goigs y planys,
en eternal abrassada
benehirém els trenta anys.

J. PUIG CASSANYAS

LAMENTACIÓ

—D' aquí á que tot aixó siga xampany,
¡qué 'n passarán de días!

INSTITUCIONS POPULARS

LA «ESCOLA MODERNA»

Acabat el primer any de la seva creació, hem tingut el gust de tornar a visitar la *Escola Moderna*, (Bailén, 70) confirmant-se en aquesta visita la bona impressió que anteriorment ens havia causat.

Tant el director com els professors se mostren molt satisfets de la marxa del establiment. La *Escola Moderna* —ens digueren— ha posat fi al curs ab una xifra d' alumnes superior a lo que al comensar las clases s' havia previst.

El grabat que va a dalt d' aquestes ratlles representa la mitat de la classe de Elemental superior. En els dos gabinets que hi ha al davant de la porta d' entrada s' hi troban els instruments y aparatos més necessaris pera l' estudi dels principals fenòmens físichs y químichs. També hi ha en ells algun exemplar de moluschs, reptils, peixos, etc.

Donant a la vulgarisació de las Ciencias naturals y de la Higiene, sobre tot la dels nens, la importancia que 's mereix, la *Escola Moderna* conta ab el concurs dels Srs. de Buen, catedràtic de Ciencias, y Martínez Vargas, catedràtic d' Higiene, els quals donarán alternativament tots els dissabtes de 4 a 5, mentres estiguin obertes las classes, unas conferencias ab relació a sas respectivas assignaturas.

La *Escola*, per lo que respecta a las classes, está dividida en tres seccions: Pàrvuls, Elemental y Elemental superior. Als pàrvuls se 'ls ensenya lectura y principis d' escriptura, a familiarisarse ab els números y llegir cantats, a coneixe rudimentariament els animals y minerals y a apendre escenas històriques y la vida dels animals.

La classe elemental comprén: lectura y escriptura, estudi de las llengües castellana y francesa, Geografia, exercicis adequats als números enters, Geometria senzilla, nocions de Ciencias naturals, cant, recitat y labors.

En la elemental superior no 's fa més que ampliar las assignaturas de l' anterior y procurar que 'ls coneixements adquirits prenguin en el cervell del alumno major relleu.

L' *Escola Moderna* s' obrirà 'l día 8 del corrent a las 10 y mitja del matí, ab una conferencia a la qual hi assistirán els alumnes y 'ls seus pares, poguenthi també concorre tots els amants de l' ensenyanca científics.

ESTIUHEJANT

LA VALL D' ARÁN

Al baixar el Garona de las alturas de Sabouredo y del Pla de Beret troba una serie de montanyas altíssimas y panxudas que li fan pas, amables y carinyosas. No n' hi ha cap que com succeheix ab els Nogueras y molts altres rius pirenaichs tracti de barrarli 'l camí, obligantlo á barallarse rabiós y persistent fins a sortirse ab la seva de bona ó mala manera; totas sembla que 'l mirin ab maternal complacencia, contentas de que 'l seu fill, á cada pas més ardit, vulgui anarse'n á Fransa, com ho fa de dret y sense pararse un punt, contentas ellas de quedarse á Espanya.

Aquesta vall fonda y estreta casi sempre, orientada en un principi de Llevant á Ponent, per inclinar-se després de Mitj-día á Nort, que té en el punt que podríam dirne vértice de aquest ángul de orientacions alguna major amplitut, es la tan renomada Vall de Arán, bressol de una rassa antiquíssima que avuy conserva encare una fesomia ben peculiar y característica, com la terra que la sustenta.

Si las regions pirenaicas tinguessin l' organisació política de las helvéticas, la Vall de Arán, ab sos 8,000 habitants escassos formaría un cantó, com alguns se 'n troban á Suissa, ab la seva corresponent autonomia. Valdríali aquest honor la seva especial configuració geográfica, las condicions étnicas dels seus habitants y 'l tresor de sas antigues tradicions y consuetuts. Catalana ha sigut sempre, y tant com catalana es avuy espanyola, á despit d' estar francament oberta pel cantó de Fransa, y separada d' Espanya per barreras casi sense camins que tal nom mereixin y una bona part del any completament infranquejables. Pero 'ls aranesos son aixís: com las montanyas de la seva terra, que veuen emigrar al Garona, se quedan fermes, arrelats á Espanya.

Tant sols en els rigors de l' hivernada, tots els que son aptes pel treball, deixant donas, vells y criaturas en la llar pairal van á campársela á Fransa. Pero ab el bon temps tornan al país á segar el ségol, á desenterrar las trufas, á dallar l' herba dels prats, á provehir á las necessitats de la cria de bestiar qu' es sa principal riquesa; y ab els diners que arreplegan á fora, y ab els petits guanys del conreu de una terra tan hermosa com poch agrahida, pagan ab puntualitat els tributs que no son escassos, com per tot arreu, y proveheixen ab pena á las més imperiosas necessitats de la vida. Son precari estat depén en primer lloch de son aïslament. Per la part d' Espanya las consabudas barreras, que fins quan se poden franquejar en el temps bó son de difícil atravessar económicament. (Una carga de bast de la Pobla de Segur á Viella costa 30 pesetas.) Per la part de Fransa, que 'l camí es expedit, l' Aduana qu' es també un' altra barrera. Molts anys de mala cullita els falta fins la grana pels animals; una pobra dona vé de Fransa ab mitj sach d' ordi sobre 'l cap; ha fet quatre ó cinch horas de camí á peu y á l' Aduana de Les li arreglan els comptes: ó paga 'ls drets ó deixa 'l sach.

No hi ha vergonya per part del govern espanyol ab tenir com sitiats per fam á un poble qu' es un modelo de fidelitat. Lo menos que podría donarli, á cambi dels tributs que se n' hi emporta, foran bons camins. No es lícit ferlo contribuir á estil de sigle XX y tenirlo abandonat en punt á comunicacions, com en plena Edat mitja. L' únich privilegi que li reconeix es la exenció del paper sellat, y en-

care no fa pas molt temps que un ministre de Hisenda tractava de disputarli.

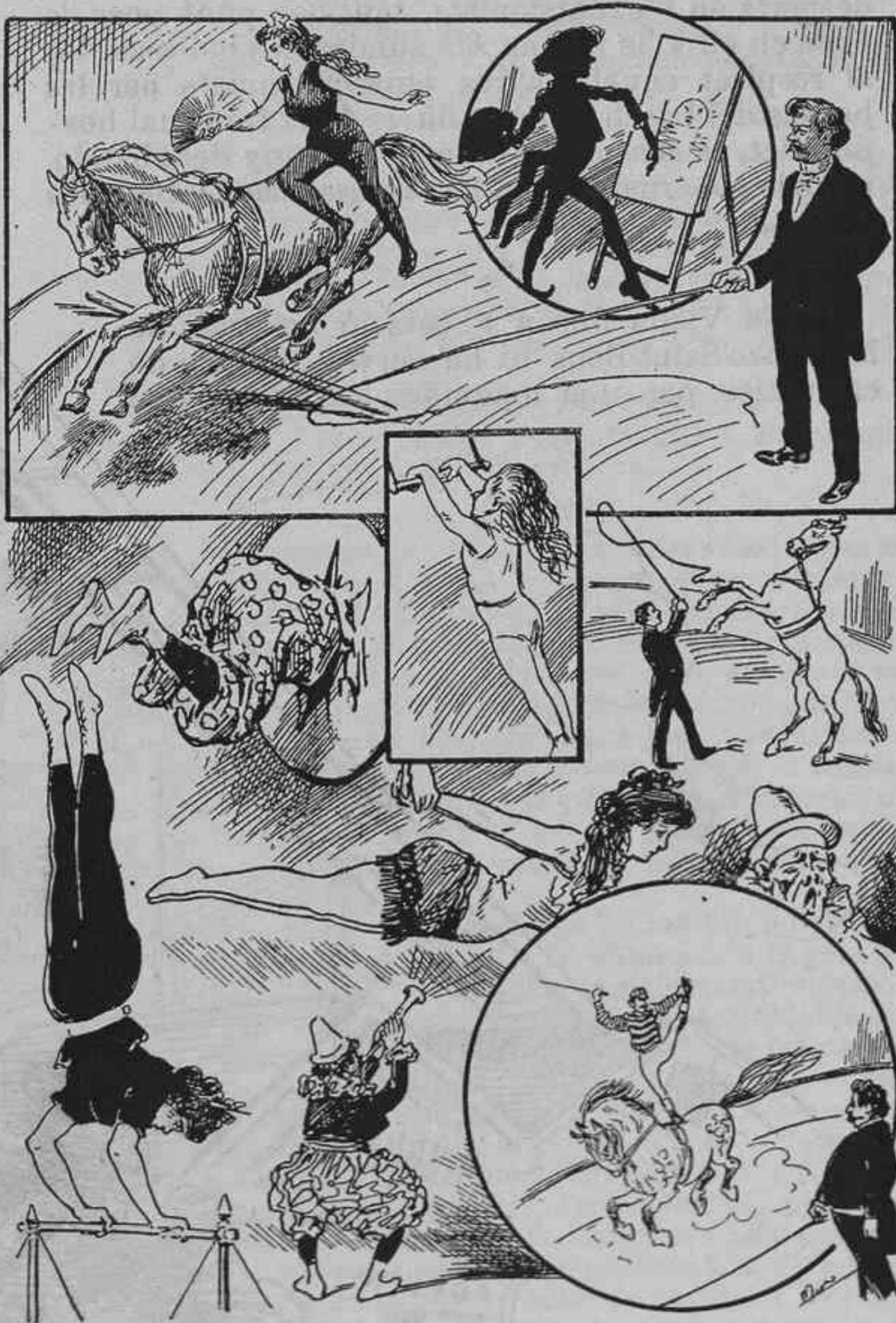
No pot obrarse ab major insensatés. Casi val tant com dir als aranesos: —Deixeuvos de patriotismes y de imitar á las montanyas que no 's mouhen: feu com el Garona; aneuose'n á Fransa!

Ab bons camins per anarhi ab comoditat, sense tenir que donar la volta per Fransa, qu' es molt llarga y bastant cara, fora la vall de Arán un siti privilegiat pels estiuhejadors que hi acudirian á currioladas. No en vá se l' anomena la Suissa de Catalunya, y es en efecte, en tot y per tot y per favor especial de la Naturalesa que hi ha prodigat sas maravellas, un punt rival dels sitis helvéticos de més extesa anomenada.

Els punts més baixos de la Vall tenen una altura de 800 á 900 metres; en ells l' estiu se converteix en primavera. ¡Y quína frescor més sanitosa la que 's respira! Hi ha días de agost en que un se recrea prenent el sol al mitj-día.

Un engranall de pobles s' extenen al costat del Garona, separats uns d' altres per petites distancias, que 's converteixen en ombríus passeigs. Els que 's troban algún tant enfilats en las vessants de las montanyas, tampoch perden el riu de vista, com si estiguessin enamorats de sas escumas y de la música de sos eterns ramors. Tots els pobles, així 'ls

TAMBORELLAS Y CABRIOLAS

Son els únichs espectacles que no fan cremá á la gent, ni alteran may la pau pública, ni exigeixen argument.

de dalt com els de baix, son pintorescos, tots escayents ab sas casas de pissarra y 'l cucurutxo punxagut de sos campanars, tots resplandeixen nets y curiosos enrevoltats de prats plens de verdura, de dauradas terras de conreu, de xamosas salzaredas y d' espessos boscos. Per fí trobém un país espanyol en que l' home es amich del arbre.

Tredós ab sas ayguas alborotadas; Salardú ab sas frescals umbrías y ab sas regaladas fonts—la que raja á la plassa es de una frescor de neu—; Gessa ab son aspecte idiliach; Arties ab sas pintorescas torres mitj-ivals, ab son vell pont sobre 'l Garona, ab sos banys sulfurosos, ab sas canteras de marbre y ab son fréstech allán de Valarties, que 'ns mostra al fons un llunyá panorama de pichs nevats; Casarill y Escunyau ab sas curiosas antiguitats y Betren ab sa primitiva iglesia románica y gótica qu' es una verdadera joya, son las poblacions que 's troban ans de arribar á Viella.

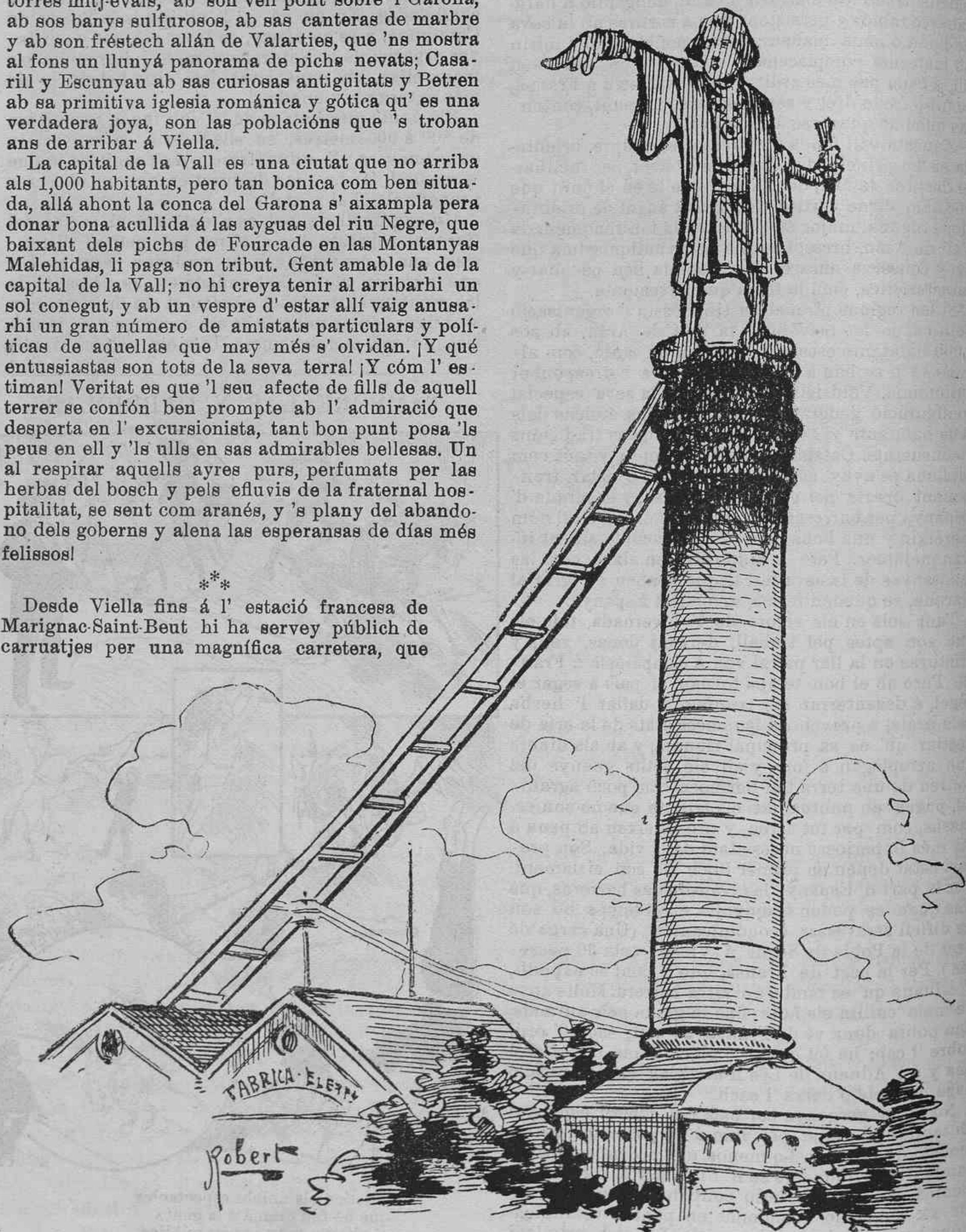
La capital de la Vall es una ciutat que no arriba als 1,000 habitants, pero tan bonica com ben situada, allá ahont la conca del Garona s' aixampla pera donar bona acullida á las ayguas del riu Negre, que baixant dels pichs de Fourcade en las Montanyas Malehidas, li paga son tribut. Gent amable la de la capital de la Vall; no hi creya tenir al arribarhi un sol conegut, y ab un vespre d' estar allí vaig anusarhi un gran número de amistats particulars y políticas de aquellas que may més s' olvidan. ¡Y qué entussiasmas son tots de la seva terra! ¡Y com l' estiman! Veritat es que 'l seu afecte de fills de aquell terror se confón ben prompte ab l' admiració que desperta en l' excursionista, tant bon punt posa 'ls peus en ell y 'ls ulls en sas admirables bellesas. Un al respirar aquells ayres purs, perfumats per las herbas del bosch y pels efluis de la fraternal hospitalitat, se sent com aranés, y 's plany del abandono dels governs y alena las esperansas de días més felissos!

Desde Viella fins á l' estació francesa de Marignac-Saint-Bent hi ha servey públich de carruatjes per una magnífica carretera, que

va seguint arrán sempre del Garona, orientada de Mitj-día á Nort. La Vall continúa mostrantnos en interminable succesció sas joyas y maravellas.

Sortint de la riallera capital veyém els poblets de Gansat y Cassau, que sembla que havent volgut escalar la montanya s' hajan parat á reposar á mitj camí. Al enfront, Vilach ens mostra son aspecte señorial, la massa pissarosa de sa gran iglesia y las

CAMBI DE MIRANDA

—Fet y fet, crech que aquí estaré molt mes segur que al meu monument.

espessuras de sos boscos que senyorejan las vehinas montanyas.

Y van apareixent l' un darrera l' altre, tots envoltats de tofas de verdura y recotzats en las grans montanyas que 'ls hi fan de capsalera, Aubert, Vila, Arrós, Benós y las Bordas, vilatjes tots ells d' ayre ben aranés, simpátich y atractívol. Els camps están plens de camperols en plena activitat, segant y d'allant; tota la familia hi es: homes, donas, noys y noyas, y tots treballan á qui més pot, arreplegant la cullita.

Els poblets de Arrú y la Bordeta, no menos hermosos que 'ls que acabém de citar precedeixen á Bosost, vila vella, la més populosa de la Vall, puig passa de mil habitants, que te la joya de sa antiquíssima iglesia románica, ab dos portadas admirables y un om no se quantas vegadas centenari, al bell mitj de una empinada plassa, al qual saludo com l' arbre de las vellas llibertats aranesas.

La carretera baixant gradualment, ens conduheix en poch temps al trot dels caballs de la diligencia al poblet de Lés. Passém el Garona per un rústich pont, penetrém en un parcb, al qual donan sombra uns tells espléndits, que s' ufanan ab la eterna serenata del Garona, relliscant impetuós entre códols y palets. Darrera dels tells se mitj amaga una gran construcció feta é istil de *chalet swis*. Es l' *Hôtel del Cassino*.

Apesar de trobarnos encare á Espanya, la *mada-me*, propietaria del *Hôtel*, ens surt á rebre ab cara amable... y allí, en aquell siti encisador, que promet rescabarnos de las fatigas del viatge á través del Pallars, ens decidim á quedarnos'hi alguns días.

P. DEL O.

NOTA D' ESTÍU

El sol, de tant ruent,
apar talment que crema;
¡quín baf de xafagor
que despedeix la terra!
¡Fugím de la ciutat;
fugím, esposa meva,
y aném al Canigó
á viure entre congestas!
Si s' hi entafura el Sol,
la neu també hi blanqueja
é hi bufa 'l vent frescal
que son alé recull en las neveras.

F. CARRERAS P.

TÍVOLI—CIRCO EQUÈSTRE

Si de lo que 'ls comerciants ne diuhen *estrena* es de lo que realment ne depén la sort ó la desgracia dels establiments quan obran sas portas al públich, podém assegurar un éxit complert á la botiga del senyor Alegria y un negoci rodó al seu propietari. La *estrena* del Circo Equèstre, novament instalat al teatro Tívoli, no podía ser mes afalagadora. Una gentada extraordinaria omplía absolutament totas las localitats y en la part destinada al públich no hi cabía una agulla, de tal manera que 'ls passillos se vejeren atestats de personas que, en la impossibilitat de trobar lloch pera estar degudament colocadas, ja s' havían resignat á contemplar l' espectacle tota la nit de puntetas, com si fossin experts ballarins,

fent equilibris en algun barró de cadira, ó lo qu' es pitjor, ajassantse materialment damunt dels que ocupavan las butacas próximas als corredors de la platea. L' at mósfera, per altra part, era asfixiant.

Per aquestas causas no varem poguer fernos ben bé cárrech de la funció inaugural de la companyia Alegria en la que s' hi destacaren, segóns se desprenia pels aplausos que conquistavan, els acróbatas *The Dolo's*, la bella *Dolinda de la Plata*, molt elegant en son treball equèstre, els *Corty Brothers*, héroes de la barra fixa, y principalment el *Trio Ernesto*, uns noys que fan maravellas damunt del alambre.

S' anuncian grans debuts.

La cosa, donchs, ha comensat molt bé. Que duri y que acabi millor.

GRANVIA

Uns quants beneficis, tots molt concorreguts gracias á las simpatías ab que contavan els cómichs, y per ser l' únich teatro obert durant aquesta temporada de marasme artístich, han donat fi á la série de sarsueletas que 's venían representant ab gustasso de la empresa, dels artistas y fins dels espectadors que pensavan alló de *más vale poco que... res*.

¡Quin cambi d' ambient artístich d' una senmana á l' altra! Demá, dissapte, debut de la gran Vitaliani, de la espaterrant Italia Vitaliani, que juntament ab l' entenimentat artista Carlo Duse y alguns altres que 'l públich barceloní ja ha tingut ocasió de judicar favorablement, ha vingut á fer una curta campanya en aquest teatro.

No cal recordar, un per un, els mérits que 's destacan en la dona sublim que, fent jugar á un temps el seu talent extraordinari, la seva ánima accesible als refinaments mes subtils del art, y el seu temperament voluntariós y tendre á la vegada, transforma el seu ésser en inmensa pluralitat de figuras vivents, arrancadas de la veritat mateixa. Per recordarho hauríam d' enumerar las infinitas vegadas que 'ns havém emocionat admirant-la y aixó sería cosa de no acabar may.

Cal no més fer present als enamorats del seu art maravellós, als burgesos que s' hi adormen, al públich en general, y particularment als forasters que 's trobaran de passo á Barcelona que la célebre Italia Vitaliani, una de las primeras actrius que 's coneixen, á contar desde demá donará 20 funcions al teatro *Gran Via*, y que 'l preu de la butaca (ab entrada) será de 2 pessetas, cosa incomprendible y que á ben segur no 's veu en lloch més del món.

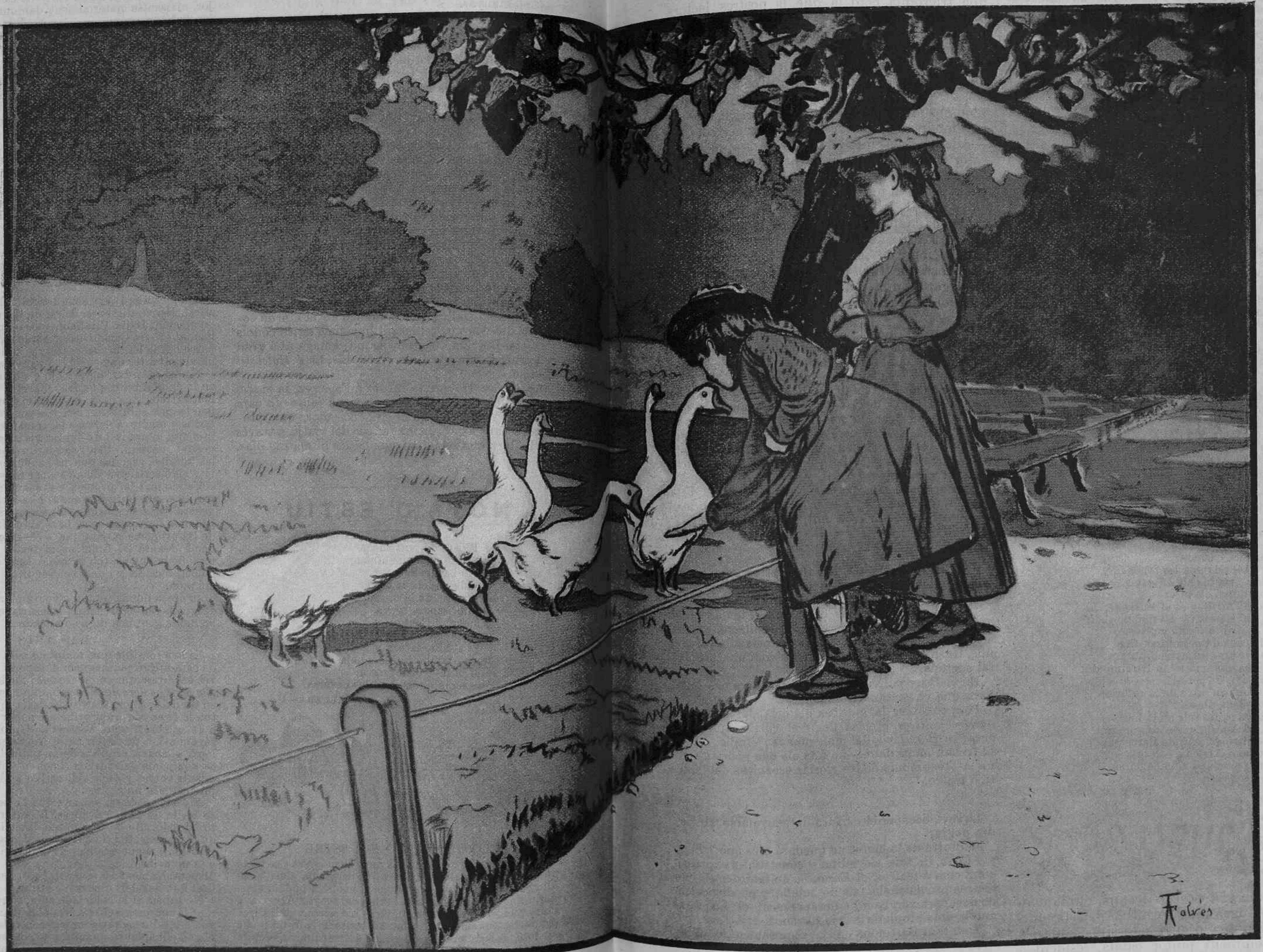
Jo crech que la platea 's veurá plena cada nit. Si per desgracia m' equivoqués, pensaría que á Barcelona hi ha molta gent ben digne de llástima.

LAS ARTS

Es ben sensible que, tenintnos com ens tenim per gent de cara á Europa, haguém d' esperar que uns quants joves ens presentin en un escenari modestísim obras com *Els mals pastors* de Mirbeau, que han sigut representats en un dels millors teatros de París, quin estreno s' efectuá ja fá anys y quin principal paper estigué encomanat á la célebre Sarah Bernarth. Semblants reflexions ens féyam avans de comensar la representació, mentres el local s' anava omplint de un públich pintoresch, puig se componía en primer lloch d' element obrer, uns quants vehíns y socis del cassino y algunas dotzenas de intellectuals, no gayres.

Els mals pastors, per més que ho sembli, no es lo que se 'n diu un drama d' ideas. L' autor no 'n fá gala de la predicació. En l' assumpto esencialment epissódich que 's desenrotlla á conqüencia d' una formidable huelga d' obrers que claman justicia, no es de las paraulas que se 'n desprén la tesis, si no dels fets, de lo que indispensablement va succehint, com succeheix en la realitat á la llar dels obrers, al carrer, á casa 'ls fabricants.

No sabém si la caldejada admósfera que 's formá durant la representació tindría algo de mal sá, pero hi hagué molt d' encoratjador y reconfortant com per exemple aquell aplauso unánim y expontani á la Pietat, en la hermosa escena del tercer acte; no anirém á averiguar si la tendencia de l' obra resulta perillosa per nostra gent encare ignorant, com també es perillosa la *traqueotomia* y ab ella se salvan els ofegats; no volém inmiscuirnos, com algú ha fet, en si l' autor sent ó no sent sincerament lo qu' exposa com á teoria séva, pero sí

Fabrés

Aquarela de ANTONI FABRÉS
Tricromía de P. BOSET

UN JARDÍ DE PARÍS

afirmarém que l'obra si bé careix de finalitat, no li manca junt ab algo estètic y emocionant un ideal, ideal que persegueix la gran majoria dels humans.

Y en materia artística el que dona idealitat y bellesa no está obligat á més.

En la execució s'hi distingiren molt notablement la senyoreta Llorente, que en la part mímica tingué moments de sublim arrobament (per lo que 's veu que havia comprés lo que deu ser el paper.) el senyor Guitart que va donar al *Joan Roule* tot el relleu possible, y la senyora que feu la *Mare Cathiard*, quin nom sentim no recordar.

Enviém un aplauso sincer y encoratjador als iniciadors de las *Vetlladas Avenir* y als artistes que hi prenen part.

N. N. N.

LA RE-RECONQUESTA

Set sigles, catorze anys y dotze días de lluyta sobrehumana ens va costá als catòlics treure 'ls moros d' Espanya, y en menos de cinch anys y quatre pèndolas que 'l tenim dins de casa, l' *Alí Xarau* ja té tot Barcelona ficat á la butxaca.

¡Moro conqueridor, sorrut y serio, terror de las hurís á qui caixalas, ab quina mónita árabe ab quina mora trassa, has sabut guanyá el cor de las femellas y has sabut caure en gracia dels homes que si 't miran ni saben contenirse la rialla!

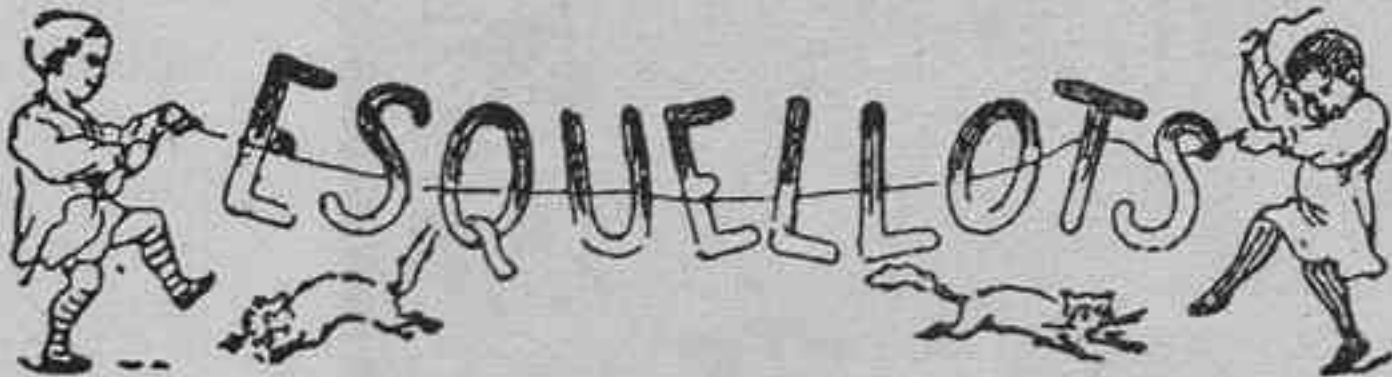
Tú has lograt en poch temps lo que no logra l' home de mes talent y mes sustancia: poguer agabellar l' atenció pública, ser l' héroe de las Ramblas, ser l' home popular per excelencia, y tenir dintre un puny á las cristianas.

Som teus, *Alí Xarau*; per ton influjo se 'ns torna Barcelona un carrer d' Africa, y el nom d' *Alí*, nom teu, va repetirse de una manera bárbara.

Alí-olí 't serveixen á las fondas, als lampistas veurás ab *Alí-catas*, al *Alí-mon* lidfan els toreros, y el carrer d' *Alí-Bey* es al *Ensanxe*; *alí-cients* qu' *alí-vian* y *alí-mentan* son l' *alí-ansa* d' *alí-gots* y *alí-gas*, y ara ab la ceba de posá forsa *alís* me farías dir cent *alí-namadas*.

Tant t' has guanyat la nostra simpatía que hi aplaudit de cor al nostre arcalde quant hi sabut qu' aixó de la reforma que fan en plena plassa de Catalunya es fet sols ab la idea de que l' *Alí Xarau*, que s' anyorava, tingui al centro *del mitj* de Barcelona un trosset semi-África hont pugui passejarse á totes horas igual que fos á casa.

JEPH DE JESPUS

Com haurán vist nostres lectors, publiquem avuy en las dugas planas centrals la reproducció á la tricromía d' una bellíssima aquarela deguda al eminent pintor catalá, resident á París, Antoni Fabrés.

Cap periódich d' Europa y potser del mon, dintre de las modestas condicions en que nos-

altres ens movém, ha lograt publicar fins ara una tricromía com la que 'ls nostres lectors contemplan avuy. Sense parlar del gasto enorme que representa, hi ha que tenir en compte las grans dificultats que la seva impresió ofereix. Las tricromías solen tirarse sempre en papers especials, superiors, groixuts, xarolats. Nosaltres l' hem tirada en el paper de costum, y no obstant y aixó, vejin els nostres lectors si pot donarse res mes acabat ni mes perfecte.

Además, els inteligents sabrán apreciar el valor tècnich d' aquesta impresió al considerar que la tricromía ha sigut tirada sense punturas y á la velocitat normal de las nostras máquinas, que com saben ells, no es poca.

Modestia apart, esperém que 'ls amables lectors de LA ESQUELLA llegirán ab gust aquestas explicacions, en las quals no hi han de veure altra cosa que 'l nostre desitj de complaurels y de pagar d' una manera ó altra el carinyo y benevolencia ab que 'ns tractan.

El Teatro Principal está en capella. Y lo qu' es aquesta vegada vá de veras: no será com tantas altres en que també se 'l donava per condemnat á mort y no sé cóm se 'n escapava sempre.

Actualment se li ha firmat la sentència davant de notari. La Junta del Hospital de la Santa Creu que desde 'l seu origen, fá més de dos sigles, el tenia al seu cuydado, s' ha cansat de ferli la vida y se l' ha venut al Banch d' Espanya, per uns quants paquets d' estampetas de aquellas que imprimeix el Banch, quan necessita quartos.

Una operació com qua'sevol altra, en virtud de la qual Mercuri deixarà á Talia sense casa, poch menos que abandonada al mitj del Plá de las Comedias.

¡Quí 'ls ho havia de dir als nostres antepassats que l' únich teatro qu' en el seu temps existia á Barcelona havia de tenir una fi tan trista!

Las principals familias de la ciutat tenian en el *Principal* el seu punt de reunió predilecta, y conservavan l' abono de palcos y llunetas de pares á fills, trasmetentse'l per testament, com una propietat sagrada.

En el *Principal* varen sentir la primera ópera italiana que va cantarse á Espanya.

Pera coneixer la gloriosa historia del *decano de nuestros coliseos*, precisa llegir el curiós llibre: *La ópera en Barcelona*, del malaguanyat Virella. Allá s' hi troban molts datos—no tots els que podrián reunir-se—testimonis de las glorias escénicas del histórich teatro.

La seva desaparició haurá de senyalar-se ab pedra negra.

Ja dintre de la ciutat no quedarà més que 'l *Liceo* y 'l *Circo*, de tots els edificis construhits expressament com á teatros: al *Ensanche* no tenim més que teatros provisionals, fets de batalla, y en disposició de desapareixer, com ha desaparegut el *Lirich*, al antoig dels propietaris dels terrenos.

Y en tant Barcelona creix pasmosament, ó millor dit, s' aixampla ó s' engreixa.

Pero 'l seu desarrollo té alguns punts de semblansa ab el de aquells homes apoplètics, que no están ja en disposició de disfrutar las expansions ni las alegrías de la joventut. No pensan més que ab els

REFUGIUM TORERORUM

—No hi ha remey, noy. ¿Als cafés no volen servirnos? Vindrem á péndrel aquí.

diners, y com més grassos y més ríchs se troban, més tristos y fastigosos.

L' Ajuntament ha amortisat la plassa de Majordom.

De manera qu' en Coria, al anarse'n á Madrid, pot ben dir que se n' ha emportat la cullera.

No faltarà *Perdigot* que se'n dolgui amargament, puig, segons contan, feya temps que se la tenia tragada.

Paciencia, fill... Y si tan trist estás, y tan nerviós te trobas, despenja la lira y pólsala, que ara es la millor ocasió de lluhirse. ¡Quí sab! Potser lo que 's perdi de majordomía 's cobrarà ab un premi en els Jochs Florals.

Vé parlantse aquests días de un arreglo de la qüestió de 'n García Faria.

Encare que secretament sembla que 's fan alguns treballs en aquest sentit.

Al nostre entendre l' assumpto ofereix una solució molt fácil.

¿De qué 's tracta al cap-de-vall? ¿De fer una capa mal tallada? Donchs femla.

El célebre enginyer del municipi reclama que se li aboni la suma de pessetas 449,853'59 céntims.

Donchs separém aquestas dos xifras. Las 449,853

pessetas, per Barcelona; y 'ls 59 céntims per en García Faria.

¿Els hi está bé?

¿Per quan se guarda la creu de beneficencia?

Ja cal que desseguida el govern la concedeixi franca de gastos á la empresa del ferro-carril de Fransa, per una de sas últimas heroicitats.

Un passatjer que venia de Badalona va caure del wagó y va ferse mal. Els passatjers tractaren de socorre'l y acudiren á la estació; pero allà no hi havia botiquí, ó si n' hi havia 'ls medicaments no podían emplearse en tan poca cosa com es un passatjer.

Tampoch se 'ls hi volgué facilitar la camilla, ni una trista cadira per conduhir al ferit á la Casa de Socorro.

Tot aixó no negarán vostés qu' está molt posat en regla.

Perque, vamos á veure: en concepte de las empresas ferro-carrileras ¿qué té més un passatjer que un bulto?

¿Y desde quan als bultos se 'ls transporta en camilla ó cadira, haventhi camálchs y carretóns?

Llegeixo la noticia de una festa celebrada en el Cassino de San Sebastián, enriquida ab els següents detalls:

«En los intermedios se quemaron fuegos artifi-

TOT S' HA D' APROFITAR

—Ja que 'ls negocis van tan malament, veyám si al menos aquests días de las festas faig uns quants pajesos.

ciales dirigidos y confeccionados por el Vicario de Corella.»

¿No 'ls entusiasma l' existencia de un mossén pirotécnic?

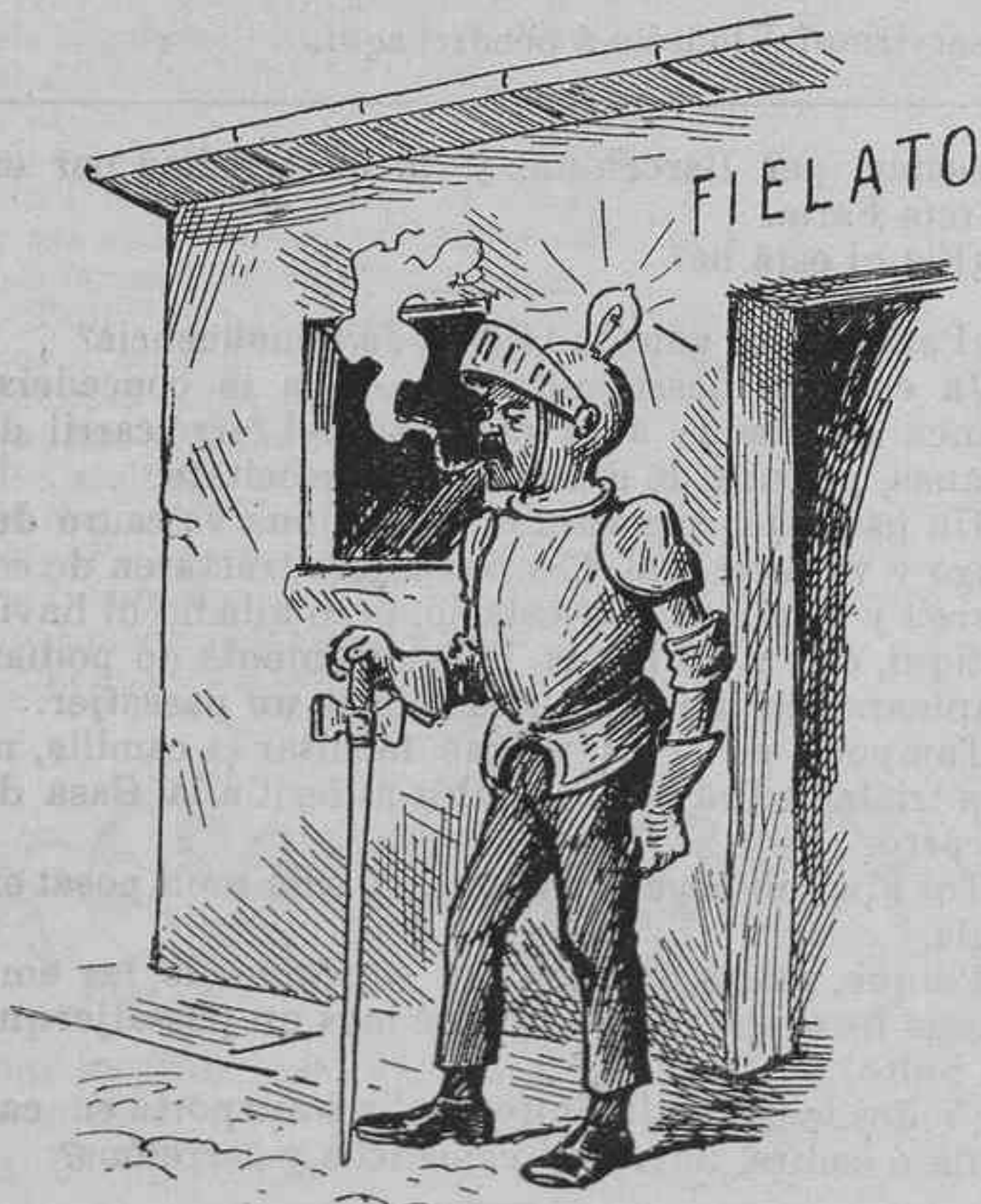
Pero vagin llegint:

«El mismo vicario vestía chaqueta y boina.

»Los fuegos fueron verdaderamente notables. No produjeron humo ni ruido. Estaban confeccionados con magnesio y pueden calificarse de verdaderamente modernistas.»

MODAS NOVAS

Diu que als burots se 'ls vol dar organizació guerrera.

¿No se 'ls podria fé anar vestits d' aquesta manera?

Ja ho sab la comissió de festas de la Mercé.

Envihi á buscar y porti á Barcelona costi lo que costi al vicari de Corella y fassis per primera vegada l' aplicació de la pirotecnia á las ceremonias del culte.

De fochs artificials sense espatech y sense fum se 'n poden tirar á dintre de las iglesias.

Sobre tot sent obra de un reverent vicari.

Y ab aixó sols, ja veurán las naciones extranjeras si progressém, sobre tot en materia religiosa, qu' es com sab tothom una de las més acomodadas al nostre especial temperament.

Segóns veig en un periódich, l' artista lírica Josefina Singer ha ingressat en un Assilo de mendicitat.

Els filarmónichs de Barcelona que comensan á pentinar cabells blancs de fixo que no haurán olvidat á la xamosa artista que vint ó vinticinch anys enrera 'ls tenia trastocats ab la seva hermosura y ab un filet de veu apassionada y carinyosa que li permetia cantar l' *Aida* com desde llavoras no l' hem tornada á sentir may més.

¡Pobre Singer!

¿Quí havia de creure que podía tenir un fí tan trist, allá, en aquells días ja llunyáns de las sevas glorias?

Pero aixís es la vida dels artistas: un cambi continuo de decoracions. Y 'l fosso sempre dessota l' escenari.

El famós monastir de Sant Cugat del Vallés aménassa ruina imminent. A las esquerdas que tenia se n' hi han unit de novas, y lo més alarmant es que la construcció ha fet moviment, inclinantse cap á la dreta.

Precisament cap al costat ahont anys enrera s' hi varen practicar algunas excavacions en busca de uns somniats tresors.

Si 'l monastir se 'n vá á terra, 'l trobarán plá bé 'l tresor que buscavan.

La Perdiu se lamenta de qu' estiga en perill de desapareixer una de las joyas més interessants del art religiós de nostra terra.

Verdaderament es molt de sentir. Pero ho es molt més encare que dels grans recursos que disfruta la Iglesia, oficials y particulars, no 'n destini aquesta una mínima part á la conservació dels monuments religiosos.

Lo menos que pot exigir-se al usufructuari de una finca que li proporciona alberch y rendiments, es que hi fassi las degudas obras de reparació evitant que se n' hi vaji á terra.

¡No mes aixó 'ns faltava!

Ara que tan necessitats estém de quartos per pagar l'urbanisació de la plassa de Catalunya y poder celebrar dignament las próximas festas, se descubreix á Consums una irregularitat tremenda, que alguns fan ascendir á una pila de mils pessetas.

Durant tota la senmana no s' ha parlat mes que de filtracions, delegacions, investigacions, disencions y altres complicacions que denotan que hi ha mar de fondo.

Sort que de posar en clar l' assumpto se 'n ha encarregat el concejal Sr. Mir y Miró, qu' es un dels que no tenen bolvas als ulls.

Si es en Mir el qui mira,
bé ho mirarà:
hi haji á dins lo que hi haji,
tot sortirà.

Ey, al menos nosaltres aixís ho esperém.

Aquest día va inaugurar-se 'l tranvía eléctrich de Sant Andreu.

Y ¡oh oportunitat oratoria!, mentres en el banquet que ab tal motiu va celebrarse el representant de la companyia descapdellava un discurs, en el qual, fi cantse á profeta, deya, entre otras cosas, que 'l nou sistema de tracció donava lloch á creure que las desgracias no serían tan freqüents com fins avuy, un dels cotxes que havían servit pera l' inauguració s' escapava tot sol del dipòsit y, precipitantse vía avall, s' estrellava furiós contra un edifici, tirava mitja casa á terra y destruhía tot el mobiliari d' un establiment.

Orador, un' altra volta,
ja sabs lo que 't toca fé,
ans d' enredarte en pronóstichs,
lliga 'ls cotxes, ¡llígals bé!

A una Verge dels Desamparats que residía al Pí li han sigut robadas las següents joyas: un anell d' or y brillants, un altre d' or y diamants, unas arrecadas de diamants, y uns rosaris de plata...

Es clar que sentím vivament el contratemps sufert per l' aludida imatge, pero,

¿volen dir que aquest cúmulo
de joyells preuhats
li escau prou á la Verge
dels Desamparats?

«A tots aquells de nostres estimats lectors, que vulguin posarse al corrent de las próximas Festas de la Mercé, se 'ls recomana el Programa satírich (basat en l' oficial) que ab el títol de Las Festas de Vilatrista publicará dintre pochos días el popular poeta D. August Coca y Ponsém.

Ilustrat ab intencionats ninots de D. Pere Catarinau Pbre. acompañarán al Programa satírich de las festas, una Guía humorística y un Plano simbólich.»

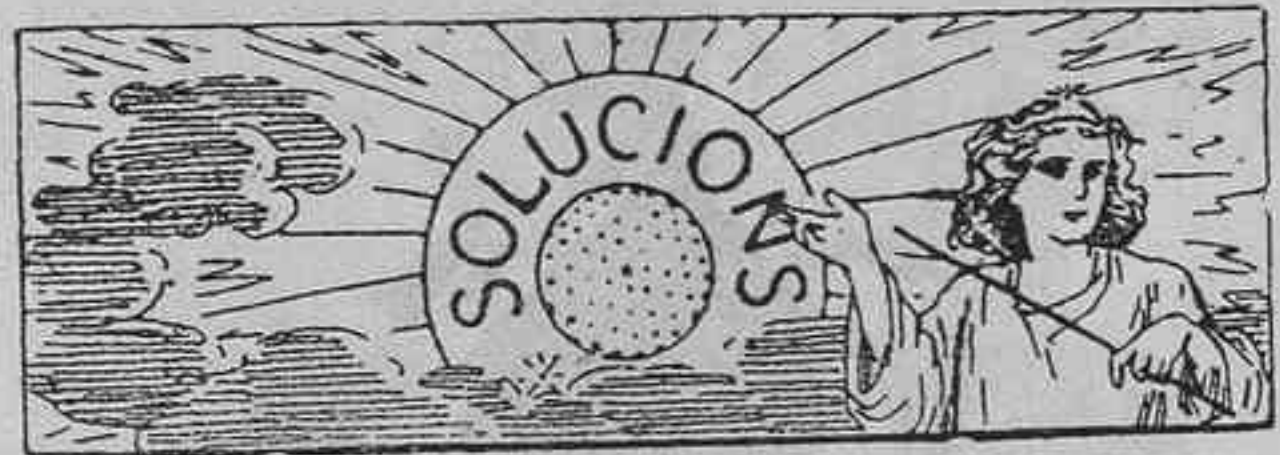
L' escena á París.

Ha plogut, y 'l carrer está fet un bassal. Una senyora está vacilant sense atrevirse á atravessarlo. Ho nota un inglés, y sense dirli una paraula, la

pren en brassos y com si sigüés una criatura la deixa á l' oposada acera.

—¡Insolent!—li diu la senyora.

Y l' inglés, sempre mut, torna á agafarla, atravesada de nou el carrer, y tornant á deixarla en el mateix siti ahont avants se trobava, li fá un respectuós saludo y se 'n vá carrer avall.

Á LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—Es-ca-ti-ma-da.
- 2.ª ID. 2.ª—Vi-la-se-ca.

DESCONSOL DE LA PUBILLA

—¡El gegant de Reus no vé!
¡Y tinch entés qu' es tan guapo!...

AL PORTAL DE CASA SEVA

—Pel moviment que 's veu, se 'm figura que ja han comensat á baixar forasters.

- 3.ª ANAGRAMA.—*Hora—Rahó.*
 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Campanero y sacristán.*
 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sobradíel.*
 6.ª GEROGLÍFICH.—*Qui deutes té, altres cosas també.*

XARADAS

I

De un país de Oceanía,
 qu' es *Primera-dos-tres-quarta*
 vaig á veurer si ara puch
 combinarne una xarada.

Comensaré per lligar,
 que no val pas molta trassa,
 las sílabas *Tres-segona*
 qu' es el nom de ma estimada.

Després agafo *dos, tres*,
 que son notas de l' escala,
 y 'l que pesca, necessita
 sens remissió la *hu-girada*.

La *primera* es part del cos;
 y del mon també la *Quarta*
 junt ab la *tercera-quart*,
 y aixís aném combinantla.

Las *tres invers-dos-plural*,
 que 'l pèrdrelas sols faltava,
 de Cuba y de Filipinas
 per mes deshonra d' Espanya.

Si en *plural* poso *quart-dos*
 fàcilment podrán trobarla,
 puig sab tothom que l' aucell

ab ellas fa llarchs viatjes.

La *quarta* es una vocal
 que aquí per sílaba 'm passa
 segons deya un xaradista
 que gosa de molta fama.

Primera-versa-darrera,
 de camp es una gran casa
 que molts hisendats l' istiu
 ab tota delicia hi passen.

Y en fí, no vull mes escriurer;...
 no hi trobo res mes per are...
 siga com vulga, jo hi fet,
 ben feta ó no, la xarada.
 Sols me falta que l' acceptin
 en LA ESQUELLA ó en *La Campana*.

J. MORET DE GRACIA

II

La *primera* temps de verb
 si la giras també ho es,
 conjunció n' es la *segona*,
 vegetal la *tres-invers*
 y una especie de campana
 ma *total* si ho miras bé.

J. FARRÉS GAIRALT

ANAGRAMA

Dich qu' es bruta la muller
 del *tot* Don Pere Vidal,
 perque sempre dú la roba
 tota plena de *total*.

UN COMPANYY DE LA GOMA

TRENCA-CLOSCAS

ANDREU FO

LLORET

Formar ab aquestas lletras lo títol d' una composició catalana del immortal Joseph Anselm Clavé.

LERROUISTA

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7—Nom d' home.
 2 2 4 1 6 3—Nom de dona.
 1 3 2 6 4—En el foch.
 1 7 2 2—Part del cos humá.
 4 2 2— » »
 2 7—Nota musical.
 1—Consonant.

T. OÑEMREC

CONVERSA

- ¿Ahont vas ara, Verdú?
 —Vaig á veure ma germana.
 —¿A quina, la Mariana?
 —L' altre que has nomenat tú.

J. MORET DE GRACIA

GEROGLÍFICH

XII

IV | T E L A

IV

E R A

J. FARRÉS GAIRALT

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm.
 Tinta Ch. Lorilleux y C.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Nova edició

LA ATLÁNTIDA

POEMA DE

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

Un tomo en octau, Ptas. 3.

APELES MESTRES

EN MISERIA

POEMA

—Preu: UNA pesseta—

Obras del popular C. GUMÀ

	PTAS.		PTAS.
Fruyta del temps. —Colecció de poesias formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa y Fruyta madura</i> : segona edició, ilustrada. Cada tomet 0'50 de pesseta, tots junts.	2	Lo día que 'm vaig casar. —(<i>Impresions de una nuvia</i>). 2. ^a edició ilustrada.	0'50
L' amor, lo matrimoni y 'l divorci , 4. ^a edició, ilust.	0'50	Ensenyansa superior. —Juguet cómic en un acte y en vers.	1
Del bressol al cementiri. —6. ^a edició, ilustrada.	0'50	Drapets al so! —Escándol humorístich ilustrat, 2. ^a edició.	0'50
Buscant la felicitat. —3. ^a edició, ilustrada.	0'50	Quinze días á la lluna. —Gatada en vers, ilustrada.	0'60
Petóns y pessichs. —3. ^a edició, ilustrada.	0'50	Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers.	2
Barcelona en camisa. —4. ^a edició, ab dibuixos.	0'50	Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, ilustrada. —2. ^a edició.	0'50
Lo deù del sigle. —2. ^a edició, ilustrada.	0'50	¿Quina dona vol vosté? —Humorada en vers, ilustrada. —2. ^a edició.	0'50
¿Home ó dona? —3. ^a edició, ilustrada.	0'50	Lo primer día. —Juguet cómic lirich, en un acte y en vers.	1
La dona nua (<i>Moralment!</i>)—3. ^a edició, ab dibuixos.	0'50	Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, ilustrat per M. Moliné, 2. ^a edició.	0'50
Tipos y topos (<i>Colecció de retratos</i>).—2. ^a edició, ilust.	0'50	Guía del conquistador. —2. ^a part del <i>Art de festejar</i> , ilustrat per M. Moliné.	0'50
¿Guerra al cólera! <i>Instruccions per combátre</i> .—2. ^a edició.	0'25	¿Colón ó Carnestoltas? —Ensarronada cómica municipal, ilustració de M. Moliné.	0'50
Cla y catalá. <i>Llissóns de gramática parda</i> .—2. ^a edició, ilustrada.	0'50	¿Abaix lo existent! —Disbarat cómic en un acte, en vers.	1
Don Quijote de Valcarca. —Viatje extraordinari.	0'50	Lo Marqués de Carquinyoli. —Juguet cómic en un acte.	1
Ecce-Homo! Monólech en un acte y en vers.—6. ^a ed.	0'50	Una aventura de amor. —Ilustrada per M. Moliné.	0'50
Mil y un pensamientos. —Colecció de máximas y sentencias.—Un tomo de unas 100 páginas.	1	Pelegríns á Roma. —Viatje bufo trágich en vers, ilustrat, 2. ^a edició.	0'50
Lo Rosari de l' Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas, 2. ^a edició.	0'50	¿Per qué no 's casan los homes? —Humorada en vers, ilustrada, 2. ^a edició.	0'50
Filomena. —Viatje de recreo al interior d' una dona. —2. ^a edició, ilustrada.	0'50	¿Per qué no 's casan las donas? —Humorada en vers, ilustrada, 2. ^a edició.	0'50
Lo cólera y la miseria , y una carta al Dr. Ferrán.	0'50	Jesús María Joseph! —Juguet cómic en un acte y en vers.	1
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumà y Fantástich.	0'50	La salsa del amor. —2. ^a edició, ilustrada.	0'50
Gos y gat. —Juguet cómic en un acte y en vers.—2. ^a edició.	1	Lo mon per un forat. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Vuyts y nous. —Ab lo retrato del autor.	0'50	¿Cóm se pesca un marit? —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Un cap-mas. —Juguet cómic en un acte y en vers.	1	De la Rambla á la manigua. —Aventuras d' un reservista, ilustradas, 2. ^a edició.	0'50
20 minuts de broma. —Un tomet que conté dos monólechs representables, titolats: <i>¿Tres micos!</i> y <i>Un cessant</i> . 2. ^a edició ilustrada.	0'50	Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba , ilustrada.	0'50
Lo pot de la confitura. —Colecció de poesias.	0'50	Un casament á proba. —Humorada en vers, ilustrada, 2. ^a edició.	0'50
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa, en vers, 2. ^a edició.	0'50	La senyora de tothom. —Humorada en vers, 2. ^a ed.	0'50
Cura de cristiá. —Juguet cómic en un acte y en vers. (En colaboració).	1	Lo llibre de las cent veritats. —Edició ilustrada.	0'50
Guía cómica de la Exposició Universal. —Un tomo de unas 100 páginas, ab un plano y varios dibuixos.	1	El peccat de Eva. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
L' amor es cego. —Juguet cómic en un acte y en vers.	1	Agencia de matrimonis. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 páginas.	1	Entre faldillas y pantalóns. —Humorada en vers, ilustrada.	0'50
Una casa de disposas. —Juguet cómic en un acte y en vers.	1		
La primera nit. —(<i>Impresions de un nuvi</i>). 4. ^a edició, ilustrada.	0'50		

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no s remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

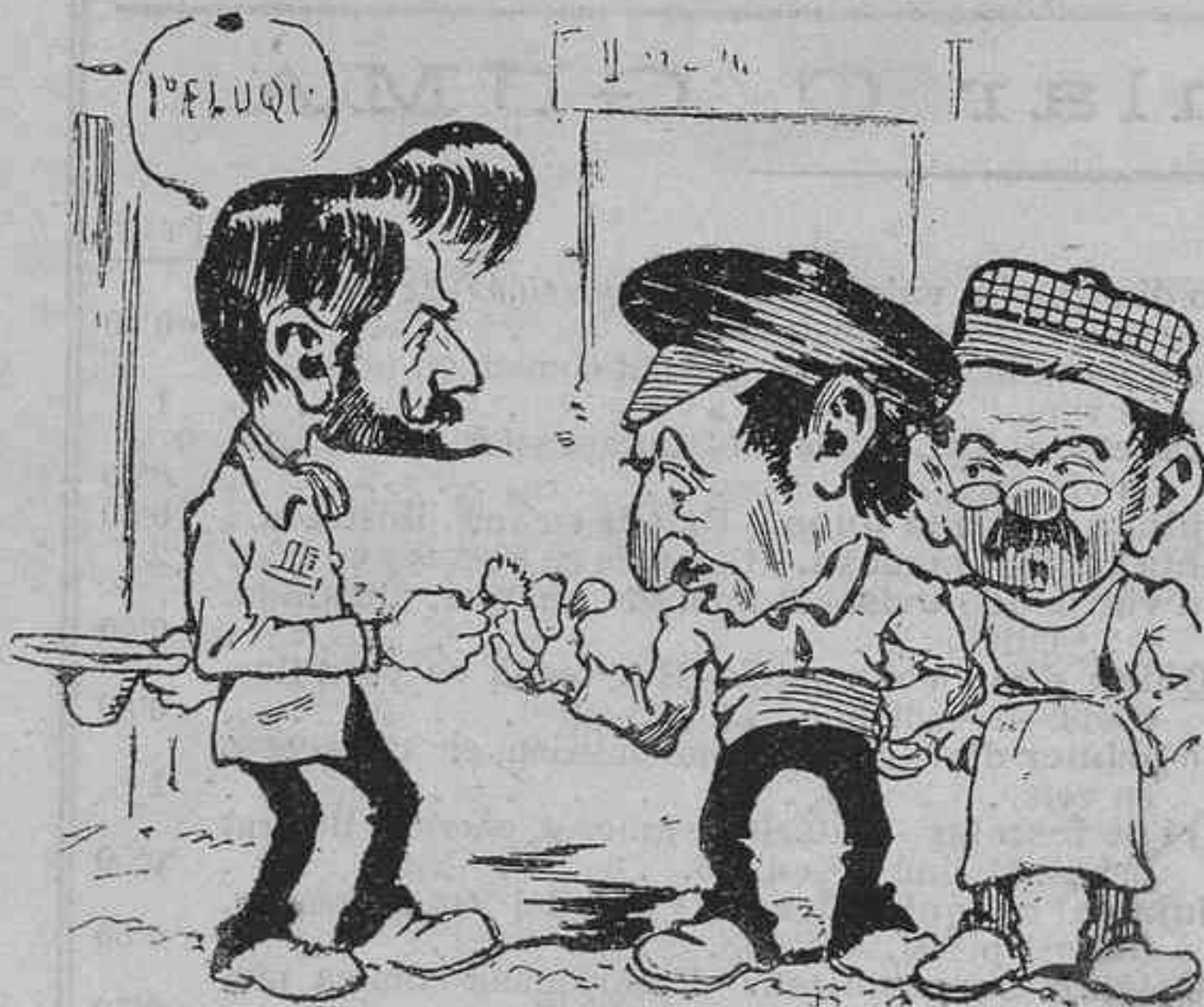
COM SE FORMA UNA COMISSIÓ

—Lo que jo dich: ¿Per qué nosaltres no hem d' adornar el nostre carrer?

—¿No us sembla, Mingo, que 'l nostre carrer també hauria d' adornarse?

—¿Veritat, Paco, qu' es una vergonya que 'l nostre carrer no s' adorni?

—Deyam, Llorens, que potser si adornessim el nostre carrer...

—Vamos, Nofre, armemnos y fem lo que tots els carrers fan.

Y ab el concurs del senyor Badó, queda formada la comissió.